

Hiếu nhăm trái tim

Tôi khóc òa lên. Những ngày ném bó hoa của Đăng vào một xó, những ngày la ỏm tỏi, những tin nhắn cụt lùn từ chối, những lần né tránh.....Tất cả hiện lên rõ mồn một trong tâm trí. Rõ ràng, tôi chẳng bao giờ đối xử công bằng với cậu ấy cả.

Hậm hực soạn một tin nhắn.

- Rồi, rồi. Chúng ta là những người bạn thật tốt. Ok?

Nhấp vào màn hình trong cuộc trò chuyện có cái tên Ju, lắng chiếc điện thoại sang một bên, âm ức chui vào chăn, rồi khóc tu tu như một đứa con nít.

Chẳng nhớ đây là lần thứ mấy tôi khóc, vì Ju.

Không phải là bị Ju chọc tức lại càng không phải hai đứa cãi vã nhau. Tôi khóc vì chẳng tìm được lí do nào cả!

Nói ra có vẻ buồn cười. Nhưng....

- Đăng có gửi thư cho tớ.

- Ừ.

- Cậu muốn biết nội dung không?

- Tớ...Ừm. Là gì vậy Ki?

- Đăng thích tớ.

- Ngày trước Đăng vẫn thích cậu mà.

Im lặng.

- Này Ju.

- Sao vậy?

- Đăng thế nào?

- Đó là một chàng trai tốt.

- Nhìn bọn tớ hợp nhau chứ?

- Ừ. Hợp!

Mọi chuyện có vẻ hoàn hảo khi tôi có một người bạn thân tên Ju và một chàng trai tên Đăng học cùng trường theo đuổi.

Nhưng, tôi thích Ju!

Lúc trước thì vậy! Còn....

Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ cố gắng dành nhiều thời gian hơn cho Đăng. Dành thời gian cho chàng trai vẫn âm thầm bên tôi chứ không phải một người bấy lâu nay tôi vẫn chạy theo. Tôi mệt mỏi, thực sự mệt mỏi. Bằng cách này hay cách khác, tôi vẫn luôn muốn thể hiện tình cảm của mình cho Ju biết. Nhưng cũng bằng mọi cách, hoặc là Ju lờ như không thấy, hoặc là Ju cố tình phủ nhận nó. Trong mắt Ju, tôi vẫn luôn chỉ là đứa bạn thân. Chỉ là vậy!

Nếu Ju muốn như vậy, thì chúng tôi sẽ vẫn là những người bạn. Như những gì mà chúng tôi đã làm suốt 12 năm qua.

Sáng đầu tuần này, tôi không lơ là và bỏ qua tin nhắn của Đăng như những lần trước nữa. Từ khi tôi biết Đăng ở câu lạc bộ ghi-ta khi còn là sinh viên năm nhất, cho tới bây giờ, cả hai đã là những sinh viên năm ba, sáng nào Đăng cũng nhắn cho tôi một tin nhắn với nội dung ” Chúc cậu một ngày tốt lành.” Những tin nhắn vào mỗi sáng đã quen thuộc gần năm nay, ban đầu tôi có rep lại, sau chỉ ậm ừ, sau nữa thì lơ đi. Đăng thì chẳng bao giờ quan tâm tới điều ấy, vẫn đều đặn gửi tin nhắn cho tôi vào mỗi sáng dù không được trả lời. Nhiều khi tôi thấy Đăng thật ngốc nghếch!

Nhìn vào màn hình điện thoại, tôi soạn tin nhắn trả lời.

- Chào Đăng. Chúc cậu một ngày vui vẻ.

Tôi đoán Đăng chắc cũng có bất ngờ về sự thay đổi này của tôi, nên một lúc

sau tôi mới nhận được tin nhắn của cậu ấy.

- Có muốn đi xem phim với tớ không? Sau giờ học.

Tôi đắn đo chút, sau rồi cũng trả lời.

- Ừ!

Thực ra đây là lần đầu tiên tôi đi chơi cùng Đăng.

Ngày đầu tiên tôi gặp Đăng là khi cả hai cùng tham gia câu lạc bộ ghi-ta ở trường. Sau buổi đầu tiên, tôi có nhận được tin nhắn của Đăng. ” Tớ thích cậu”

Tất nhiên, làm sao tôi có thể tin được. Lúc ấy, tôi chỉ nghĩ Đăng trêu đùa, hay đại loại là rảnh rỗi nên nghĩ ra việc để làm. Nhưng nhiều ngày sau đó, tôi vẫn nhận được tin nhắn của Đăng. Tôi bức lắm. Còn nhớ có lần còn gặp trực tiếp Đăng và trút cả một cơn giận dữ lên đầu cậu ấy. Sau rồi thay số, đổi sim. Nhưng cũng chẳng biết làm cách nào, Đăng lại có số điện thoại của tôi. Khi tôi chặn cuộc gọi từ số điện thoại của Đăng, thì cậu ấy lại thay số khác.

Rồi vào những ngày của con gái, ngày của những cặp tình nhân, và thậm chí cả những ngày chẳng liên quan như ngày thương binh liệt sĩ, Đăng cũng tặng hoa cho tôi.

Tôi thì nhìn thấy Đăng là lặn mất tăm. Tránh như tránh ma. Ghét Đăng lắm!

Gì chứ, làm sao lại có thể nói thích tôi một cách dễ dàng như vậy sau có một buổi học đàn? Ngay cả khi tôi thích Ju đã từ rất lâu rồi, Ju vẫn chỉ coi tôi là một người bạn. Quen nhau lâu như vậy Ju vẫn còn nghi ngờ tình cảm của tôi, huống hồ là thứ tình cảm của người tên Đăng kia?!

Nhưng Đăng dường như chẳng mảy may để ý đến cách mà tôi vẫn nhìn cậu ấy. Đăng vẫn thản nhiên làm theo cách mà cậu ấy muốn, thản nhiên tặng hoa, thản nhiên nhắn tin, thản nhiên cười đùa, và ngay cả khi vào một ngày, tôi bỗng dưng thay đổi, cậu ấy vẫn bình thản đến gặp tôi, như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Hey, Ki ơi.

Nhìn thấy dáng người cao cao của Đăng ở phía bên kia đường, tôi chậm rãi bước sang. Đăng không đứng đó để đợi tôi, cậu ấy chạy thật nhanh qua phía bên này cùng tôi, và đi cùng tôi qua đường.

Suốt giờ xem phim, cả tôi và Đăng đều im lặng. Sự thực thì tôi không biết mở lời với Đăng như thế nào. Cũng chẳng biết Đăng có thích bộ phim mà tôi chọn không, nên là tôi cứ lặng thinh, chăm chú vào màn hình phía trước.

Trong rạp đang chiếu bộ phim hoạt hình ” Kẻ cắp mặt trăng” phần 2. Nhiều phân cảnh khá là vui nhộn nên rạp chiếu phim khá là sôi nổi, khác hẳn với khoảng cách giữa tôi và Đăng.

Chúng tôi cứ ngồi trong lặng im như vậy cho đến khi trên màn hình xuất hiện hai chữ ”The end”

...

Tan buổi, khi cả hai rời khỏi rạp chiếu phim, Đăng vẫn chậm rãi đi bên cạnh tôi.

Sau một hồi cả hai vẫn lang thang trên phố trong im lặng như vậy, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cũng có phần cảm thấy Đăng hơi khác so với cái vẻ hoạt bát, nhiều chuyện mà tôi vẫn định ninh về cậu ấy. Đăng bây giờ khá là trầm tĩnh và gần như cậu ấy chẳng nói một lời nào trừ lúc gọi tôi qua đường. Cảm giác như hôm nay cậu ấy là một người khác vậy.

Nhưng dù Đăng có là người thế nào đi nữa, thì sự im lặng đang bủa vây khiến tôi chẳng mấy tự nhiên.

Nghĩ về bộ phim lúc này, tôi cố gợi chuyện.

- Đăng thích nhân vật nào nhất trong ” Kẻ cắp mặt trăng” vậy?

Đăng hơi lúng túng. Có vẻ như cậu ấy có chút bất ngờ khi nghe thấy tôi hỏi vậy. Mãi sau, cậu ấy mới trầm ngâm.

- Thực ra, tớ... không để ý nội dung cho lắm.

Tôi mắt tròn mắt dẹt. Sao đi xem phim lại không để ý nội dung vậy trời? Huống hồ nguyên trong lúc xem phim, cả hai chúng tôi đâu có nói chuyện gì cho cam? Tôi nhướn mày khó hiểu.

- Sao kì vậy?

Đặng càng lúng túng hơn.

- Tớ không tập trung được.

Tôi càng tiến tới.

- Sao lại thế?

Đặng buột miệng.

- Tim tớ đập loạn xạ.

Sau câu trả lời của Đặng, cả tôi và người đối diện đều ngỡ ngàng. Nhưng chẳng hiểu sao, nhìn dáng vẻ ngập ngừng và khuôn mặt đang dần đỏ ửng, tôi lại phì cười.

- Hahaha....

Đặng cười một cách khố sở, hỏi lại.

- Sao Ki lại cười?

- Haha... Tớ không nghĩ cậu lại dễ ngượng như vậy...- Tôi cố nhin cười, nén giọng hỏi lại - Tớ tưởng cậu là một chàng trai “bạo dạn” lắm.

Đặng nghe tôi nói vậy, thật thà khai.

- Đây là khi tớ đã chuẩn bị thôi. Cũng nghĩ rằng mọi chuyện đơn giản, nhưng đi với cậu, trong đầu nghĩ có nhiều chuyện để nói, nhưng lại không biết nên nói điều gì.

Một buổi chiều cùng Đặng dạo quanh mấy con phố cổ Hà Nội, tôi không còn nhận ra Đặng mà tôi từng nghĩ nữa.

Người tên Đăng trước kia trong mắt tôi chỉ có hai từ ” Phiền phức”. Còn người đi cùng tôi chiều nay, lại là một chàng trai ấp áp và hiền khô đến bất ngờ.

Tôi nghĩ Đăng phải là chàng trai bạn dạn, nhiều chuyện và đào hoa. Nhưng không. Cậu ấy khá dẹt dẹt, nói vừa đủ và khiến người khác phải phì cười vì cách nói chuyện chân thực một cách ngây ngô.

Khi tôi có nói với Đăng về hình ảnh trước đây của cậu ấy trong mắt tôi, Đăng chỉ rụt rè giải thích.

- Vì trước đó để có dũng khí tặng cậu một bông hoa, tớ phải tập tành trước gương cả chục ngày!

Tôi ngỡ ngàng nhìn nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt phía trước, cậu ấy thật hiền!

...

Cuối chiều, Đăng có đưa cho tôi một cánh chuồn chuồn nhỏ được làm bằng lá. Cậu ấy dặn tôi nên để ở cửa sổ, như vậy nhìn chuồn chuồn sẽ giống như thật. Tôi nhìn cánh chuồn nhỏ trong tay, khẽ gật đầu.

Tôi về nhà khi trời cũng đã xâm xẩm tối. Lạch cạch tra chìa khóa để mở cổng, tôi lơ mơ thấy một bóng người trong góc tối, cũng đoán ra rằng đó là Ju.

Có gì khó, nhà Ju ngay cạnh nhà tôi. Đã là như vậy từ khi chúng tôi còn nhỏ xíu. Đoán chắc rằng cậu ấy vừa đi chơi bóng về, nên tôi định bụng cũng chẳng mở lời, chỉ khẽ mở cổng đi vào. Nhưng chừng được ba bước chân, phía bên kia, Ju đã cười cười.

- Mới đi chơi về đấy hả Ki?

Tôi không quay lại, trả lời nhẹ tênh.

- Ừ.

- Vui không?

- Ủ. Vui.

...

Sau rồi không thấy Ju nói gì thêm, tôi đi thẳng vào nhà.

Tôi biết là tôi chẳng có lí do gì để giận Ju cả. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi chẳng thể nói chuyện bình thường với Ju kể từ mấy hôm trước.

Vẫn biết tính Ju một khi quyết định điều gì, sẽ chẳng bao giờ hay dễ dàng gì thay đổi. Nhưng trước đó, tôi vẫn ương bướng và phủ nhận, để cố gắng thay đổi câu trả lời của Ju.

- ” Chúng ta sẽ mãi là những người bạn tốt Ki nhé!”

Đây là câu trả lời thứ 9. Đúng, câu trả lời thứ 9 mà tôi nhận được khi nói với Ju rằng:

- ” Ju, tớ thích cậu. “

Và lần nào cũng vậy, giọng nói nhẹ nhàng của Ju như khiến những vệt nắng cuối cùng trước mắt tôi trở nên nhòe nhoẹt. Lần nào trở về nhà, tôi cũng khóc tu tu lên như một đứa trẻ. Sao Ju lại không thể nào hiểu được tôi? Và tại sao, dù biết rõ ràng Ju sẽ trả lời như vậy, cuối thu năm nào tôi cũng hỏi Ju câu hỏi ấy?

Tôi biết Ju từ khi chúng tôi vẫn còn là những đứa trẻ. Cả hai đều không có anh chị em ruột nên chúng tôi thân nhau lắm.

Ngay từ nhỏ, Ju đã luôn bảo vệ tôi. Ở bên cạnh Ju, tôi chẳng phải lo lắng về điều gì. Và cũng chẳng biết từ bao giờ, trong suy nghĩ của tôi, Ju sẽ là chàng trai duy nhất mà tôi quan tâm.

9 mùa Thu đi qua. 9 mùa Thu tôi mạnh bạo đứng trước mặt Ju để nói 4 từ ” Ju, tớ thích cậu”. Những ngày đầu, cả tôi và Ju đều phì cười vì câu nói ngây thơ thời thơ ấu. Rồi khi chúng tôi vào cấp 3, câu nói ấy cũng chẳng khiến khoảng cách của chúng tôi thay đổi, ngược lại, chúng tôi nghĩ nó là kỉ niệm.

Cho đến khi chúng tôi bước chân vào Đại học, và giờ đã là năm 3, tôi không

còn những cảm giác như những mùa Thu trước nữa. Thì ra, sau tất cả, Ju vẫn chỉ coi tôi là một người bạn. Và sự thực là, tôi không hiểu Ju như những gì mà tôi vẫn nghĩ.

Bất giác, tôi thấy mệt mỏi.

Nhìn xuống cánh chuồn nhỏ trên cửa sổ, nụ cười trong veo của Đăng như ẩn hiện đâu đó. Những dòng suy nghĩ mơ hồ xen lẫn trong những dòng kí ức nặng trĩu; tôi có đang vì giận Ju, vì tình cảm không được đáp trả, mà gặp mặt Đăng không vậy?!!

Như mọi ngày, Ju vẫn sẽ chờ tôi dưới cổng để cùng đi học. Nhưng hôm nay, tôi đứng đợi Ju đã lâu mà vẫn chưa thấy cậu ấy ra ngoài. Định bụng qua nhà để gọi thì điện thoại đã rung lên bần bật, tin nhắn của Ju.

- Tớ đi học trước Ki nhé. Tớ có chút việc.

Lần đầu tiên tôi đi học mà không có Ju đi cùng.

Con đường từ nhà tới trường cũng chẳng xa là mấy, chỉ cách có hai tuyến xe Bus. Bình thường thì Ju vẫn chở tôi bằng xe đạp, nhưng hôm nay thì tôi chỉ có thể đi bộ.

Cuối tháng 10, thời tiết làm mình làm mẩy. Mới hôm qua có chút nắng, hôm nay đã lằm lỉ với những đám mây dày cộp. Ngoài đường, hương sữa thoang thoảng. Mọi lần thì Ju ít khi chở tôi qua con đường trồng nhiều hoa sữa này lắm, cậu ấy thường đi lối tắt, chỉ đến khi tôi làm mặt giận dỗi nhất quyết đòi Ju phải chở tôi qua con đường hoa sữa này, cậu ấy mới bình tĩnh lấy áo khoác trùm kín đầu và phóng như bay. Dễ hiểu thôi, Ju cực ghét hoa sữa. Còn tôi thì mê đắm đuổi thứ hương thơm đặc trưng cho những ngày sắp Đông này.

Tôi vẫn một mình đi trên con đường đầy hoa sữa và tận hưởng cảm giác dễ chịu này một mình, cho tới khi phía sau có tiếng gọi.

- Hey Ki.

Quay người lại, tôi gặp nụ cười của Đăng. Nụ cười vẫn trong veo như ngày hôm qua tôi thấy, lạ mà quen đến lạ thường.

- Sao cậu lại ở đây? - tôi hỏi.

- Tôi vẫn luôn ở đây mà.

Trong khi tôi vẫn còn nhúu mày khó hiểu, Đăng đã bắt kịp bước chân tôi, cậu ấy chậm rãi đi bên cạnh.

Thì ra, đây là con đường mà Đăng vẫn hay đi học. Con đường nhỏ này nằm sát ngay cạnh con đường mà tôi và Ju vẫn thường đi học qua. Thi thoảng vào những buổi chiều rảnh rỗi, khi những làn Ju đi đá bóng ở tít bên sân vận động bên kia, tôi có qua đây chỉ để hít hà hương hoa sữa.

Giọng Đăng trầm trầm.

- Tôi biết cậu từ cái lúc mà cậu không biết tôi là ai.

Vậy ra, những lần tưởng như một mình nơi con đường mà tôi nghĩ chẳng có ai qua đây, thì vẫn có một chàng trai chiều nào cũng âm thầm đợi tôi nơi con đường này. Đăng nói, đây là con đường trái tim của cậu ấy. Là con đường mà mỗi khi Đăng buồn, cậu ấy thường ra đây để nhìn ra cánh đồng đầy cỏ lau phía trước. Là mỗi khi vui, cậu ấy ra đây chăm vài nhánh hoa cạnh mấy gốc sữa xù xì đằng kia. Hay khi có tâm trạng, cậu ấy vẫn thường hét toáng lên ở khoảng không nơi này.

Con đường này, chứa đựng những bí mật và cảm xúc của Đăng. Đăng cũng nói, nơi này trái tim cậu ấy đã loạn nhịp.

Đăng chân thành kể cho tôi nghe về những bí mật của cậu ấy. Nghe Đăng kể, tôi thấy con đường mình đang bước lung linh một cách lạ thường. Bỗng nhiên, tôi nảy ra ý muốn được ngắm nhìn những đóa hoa, hay những bí mật mà Đăng đã khám phá ở nơi đây.

Nghe thấy lời đề nghị của tôi, Đăng vui lắm. Đôi mắt nâu nâu như mặt hồ sớm, bình yên đến lạ thường, cậu ấy hứa buổi chiều, khi cả hai được nghỉ, Đăng sẽ chỉ tôi những góc khuất nơi đây.

Gặp tôi sau giờ tan trường, Ju có vẻ hồ hởi lắm. Cậu ấy nhìn đáng vẻ nặng nhọc của tôi khi đang ôm một chồng sách, vội vàng nói.

- Để tớ mang giúp về cho. Xin lỗi vì sáng nay để cậu đi bộ.

Tôi ngó lơ lời đề nghị của Ju, bĩu môi, chọc.

- Có việc gì quan trọng hơn việc chở tớ đi học à?

Ju cười hì hì, một tay đỡ lấy chõng sách của tôi, tay kia véo má tôi một cái, cười cười.

- Chiều nay rảnh không?

Tôi nhăn nhó xoa má, buột miệng trả lời.

- Có. Sao không?

- Đi với tớ. Cho biết bí mật vì sao dạo gần đây tớ hay bận thất thường.

Nói rồi, Ju quàng tay tôi, cười giòn tan bước ra khỏi cổng trường.

Đấy, Ju vẫn khiến mọi người trong lớp tôi hiểu lầm rằng chúng tôi là một đôi như vậy. Và tôi thì vẫn mong điều đó có thể thành hiện thực. Nhưng Ju thì khác, cậu ấy có thể thấy nét mặt khó chịu của tôi, có thể chịu tất cả những lời nặng nề của tôi khi tôi nói cậu ấy vô tâm, hay thậm chí, còn lặng yên để tôi đánh. Nhưng vào ngày hôm sau, Ju vẫn cười với tôi bằng nụ cười rạng rỡ nhất. Như thể rằng giữa chúng tôi chẳng có gì xảy ra, như thể rằng tình bạn giữa chúng tôi vẫn đẹp như những ngày đầu tiên. Và đó là lí do, tôi chẳng bao giờ giận Ju lâu được. Có chăng, đó cũng là cách mà chúng tôi giữ được tình bạn này lâu dài đến vậy.

...

Về đến nhà, tôi mới sực nhớ ra buổi hẹn chiều nay với Đăng. Nhưng có chăng, tôi sẽ chẳng tới con đường lộng gió ấy được.

Ngậm ngùi soạn một tin nhắn cho Đăng, một lúc sau, tôi nhận được tin nhắn của cậu ấy. Đăng vẫn gửi cho tôi một tin nhắn như bao lần khác ” Không sao đâu. Kì bận thì để hôm khác vậy.”

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên tôi chối Đăng. Suốt hai năm, tôi

chẳng bao giờ chấp nhận một cuộc hẹn nào của Đăng cả. Lần nào đọc xong tin nhắn của Đăng, tôi cũng nhấp vào mục Delete ngay sau đó.

Đôi khi, tôi thấy Đăng thật sự ngốc. Dù biết tôi chẳng bao giờ trả lời tin nhắn, dù biết tôi chẳng để ý đến, những vẫn tin tôi. Nhiều khi, thấy Đăng giống tôi ghê gớm. Giống như tình cảm của tôi dành cho Ju vậy, dù biết Ju chỉ coi tôi là một người bạn, tôi vẫn cứ mãi dõi theo bước chân của Ju.

Nhưng chẳng phải mới đây thôi, tôi đã cảm thấy mệt mỏi về điều ấy ư? Chẳng phải là tôi đã quyết định sẽ quan tâm nhiều hơn đến Đăng ư?

Nghĩ là vậy, nhưng nụ cười của Ju vẫn khiến tôi xiêu lòng.

Ju chở tôi tới một quán Kem khá lạ. Trước giờ Ju vẫn không ăn Kem bởi cậu ấy bị viêm họng. Nhìn vẻ sững sốt của tôi, Ju phì cười.

- Sao phải ngạc nhiên vậy?

Tôi lườm Ju nghi ngờ.

- Sao lại dẫn tới quán Kem, ý gì vậy.

Ju đảo mắt một lượt nhìn vào quán Kem, sau rồi nhún vai.

- Gặp một người.

Tôi không biết rằng Ju sẽ dẫn tôi tới gặp một người nào đó, nên là cứ ngây người ra một chỗ. Mãi cho tới khi cảm giác có một bàn tay nào đó kéo đi, tôi mới giật mình nhìn lên.

- Đi thôi. Cô ấy ngồi ở phía kia.

Và cho đến khi đã ngồi vào chiếc ghế đối diện với một người mà tôi chưa từng gặp mặt, tôi vẫn không thể nói lên được lời nào.

- Ki à, đây là bạn gái của Ju. Tên Trang. Kém mình một tuổi đó.

- Hi. Em chào chị.

- Bạn thân nhất của anh đó.
- Anh Ju suốt ngày kể về chị, bây giờ em mới được gặp chị. Hi
- Anh bảo em đến gặp bạn anh từ tuần trước rồi còn gì?
- Đấy, hôm đó em bận học mà.
- Em chỉ được cái lí sự thôi.
- Anh đấy. Toàn chọc em.
- O.....Ki, cậu sao thế?

Nãy giờ, tôi vẫn nhìn vô thức vào cốc nước phía trên bàn. Cảm giác cổ họng nghẹn đắng, những lời lẽ của Ju và cô gái phía trước kia chẳng khác nào những mũi tên vô hình vậy, chợt thấy hệt hăng đến vô cùng. Giấu nhem những giọt nước mắt trực rơi, tôi nghẹn ngào.

- Ju. Tớ có việc về trước.

Tôi chạy vội ra ngoài, sau lưng, chẳng nghe thấy tiếng của Ju, chỉ có tiếng cô gái bên cạnh vẫn cố gọi tên tôi một cách khó hiểu.

Tôi không may mắn dừng lại, chỉ cố chạy thật nhanh khỏi con đường mà trước giờ Ju chưa bao giờ chờ tôi tới. Chạy thật nhanh để xóa nhòa đi ánh mắt dịu dàng của Ju khi nhìn cô gái ấy.

Ju thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn. Sao lại dẫn tôi đi gặp cô gái ấy, sao lại khiến đầu óc tôi trống rỗng, sao lại khiến tôi lẻ loi như vậy?

Tối muộn, Ju có gọi điện cho tôi. Tôi chẳng buồn bắt máy. Vẫn biết rằng Ju chẳng làm gì sai, và tôi chẳng có lí do gì để giận Ju cả, tôi vẫn không đủ can đảm để nói chuyện với cậu ấy vào lúc này.

Biết rằng thế nào Ju cũng qua nhà tìm tôi, nên tôi vội rời khỏi nhà. Chẳng biết là đang chạy trốn điều gì, chẳng biết là sẽ đi đâu vào lúc tối muộn thế này, chỉ biết rằng ra khỏi nhà, đến một nơi nào đó mà tôi không gặp Ju là được.

Tôi cứ đi trong vô thức như vậy, cho đến khi ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng nhận ra con đường hoa sữa quen thuộc. Đôi mắt nâu nâu trong phút chốc lại hiện lên rõ nét, tôi đã từ chối Đăng, từ chối Đăng để đi cùng Ju. Còn Ju thì dẫn tôi tới gặp cô gái mà Ju thích.

Hệt như một cuộc rượt đuổi vậy. Tôi cứ mãi miết chạy theo Ju, để đến khi dừng chân lại, chợt nhận ra mình đã làm tổn thương một ai đó.

...

Tôi chậm rãi đi trên con đường đầy hương sữa lẩn trong sương khuya. Muộn rồi, cảnh vật yên tĩnh đến lạ thường. Tiếng gió, tiếng côn trùng, tiếng lá xào xạc dưới chân trong phút chốc khiến tôi tĩnh tâm hơn trước.

Nhưng, hình ảnh phía trước kia, lại khiến mắt tôi cay xè.

Trong làn sương mờ mờ, Đăng vẫn đứng đó. Vẫn đứng cạnh gốc cây sữa xù xì và hướng mắt về cánh đồng cỏ lau phía trước. Cánh đồng cỏ lau mà sáng nay thôi, tôi còn nhoẻn miệng cười, còn hồ hởi nói muốn Đăng dẫn đi tham quan.

Nhưng rồi, tôi lại chẳng đến.

Vậy mà Đăng vẫn đứng đó đợi tôi, đợi cả buổi chiều.

Nhìn bóng Đăng đổ dài dưới ánh điện, bất giác thấy bản thân mình thật ích kỉ. Tôi chẳng bao giờ để tâm tới tình cảm của Đăng, chẳng bao giờ cho Đăng cơ hội để đến gần mình. Vậy mà Đăng vẫn lặng lẽ đứng đó đợi tôi, lặng lẽ quan tâm tôi. Đăng à, cậu ngốc quá.

Tôi khóc òa lên. Những ngày ném bó hoa của Đăng vào một xó, những ngày la ỏm tỏi, những tin nhắn cụt lùn từ chối, những lần né tránh.....Tất cả hiện lên rõ mồn một trong tâm trí. Rõ ràng, tôi chẳng bao giờ đối xử công bằng với cậu ấy cả.

- Ủa. Ki?

Nghe thấy giọng nói của Đăng, nhìn thấy đôi mắt đầy lo lắng của cậu ấy, tôi càng khóc to hơn. Tôi ngồi thụp xuống đường, khóc òa lên thành tiếng.

Giọng Đăng càng lúc càng lúng túng.

- Sao vậy Ki?..... Xin lỗi, Đăng xin lỗi...Đừng khóc nữa.

Tôi gào lên qua làn nước mắt.

- Cậu có lỗi gì mà phải xin hả?

- Tớ.....Xin lỗi vì đã gặp Ki ở đây. Tớ.....

- Cậu ngốc lắm!

Tôi nắm chặt lấy áo Đăng, vẫn cứ khóc như chưa bao giờ được khóc. Đăng ngồi bên cạnh, bàn tay đủ ấm siết nhẹ lấy tay tôi, cậu ấy vẫn đợi tôi.